

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované čj. 797/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích o postoupení věci Městskému soudu v Praze ze dne 21. 10. 2013, čj. 10 Na 100/2013 - 2,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 18. 10. 2013 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví. Krajský soud usnesením ze dne 21. 10. 2013, čj. 10 Na 100/2013 – 2 žalobu s odkazem na § 7 odst. 2 a 5 s. ř. s. postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

[2] Proti tomuto usnesení podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě tuto kasační stížnost. V ní zdejší soud žádá, aby napadenému usnesení „*odňal účinnost jeho kasační a dal závazný pokyn KS v Č. Budějovicích, aby proces nadále vedl.*“ V kasační stížnosti na jedné straně uvádí, že usnesení o postoupení věci je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení; tudíž je dle § 104 odst. 3 s. ř. s. proti takovému rozhodnutí kasační stížnost jasně nepřipustná. Krajský soud ho proto zcela nelogicky poučil o možnosti opravného prostředku. „*[P]řípadný přezkum toliko protahuje zahájené řízení.*“ Na straně druhé se však stěžovatel sám domáhá jeho zrušení (slova „*odňal účinnost*“ s ohledem na pravomoci Nejvyššího správního soudu jinak vyložit nelze). Působnost orgánů žalované při výkonu veřejné správy na úseku advokacie je prý po celém území ČR. Svůj návrh (kasační stížnost) považuje stěžovatel za logický. Naopak, nedomnívá se, že by podání kasační stížnosti bylo zneužitím práva nebo šikanou soudu, protože sám krajský soud ho poučil o opravném prostředku. Ve zbytku kasační stížnosti se stěžovatel obecně vyjadřuje k postupu krajského soudu v dosud zahájených věcech stěžovatele, nebo činí jiná obecná či nesmyslná vyjádření (např. že krajský soud „*neopodstatněně odmítá aplikovat všechny vyhlášené zákony*“, aniž by specifikoval které; že při řešení této otázky nelze pohlížet na rozhodnutí NSS sp. zn. Nad 22/2007 a 6 Ads 31/2008, neboť tuto otázku nezahrnují a judikát není právní normou; či že výklad, že usnesení o postoupení věci citelně zasahuje do práv účastníka řízení na zákonného soudce, nelze považovat za soudný, apod.).

[3] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud se předtím, než přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, zabýval otázkou její přípustnosti. Dospěl k závěru, že přípustná není. K tomuto závěru ho vedly následující důvody.

[5] Stěžovatel je přesvědčen, že kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu není přípustná. Tvrdí, že by taková kasační stížnost zbytečně protahovala řízení před soudem, současně se však nelogicky sám domáhá kasace napadeného usnesení. Právní názor zdejšího soudu v této otázce je přitom stěžovateli notoricky znám; Nejvyšší správní soud se totiž touto otázkou v obdobných případech vůči témuž stěžovateli vyjádřil již mnohokrát v minulosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 2 As 22/2013 - 9, nebo ze dne 20. 4. 2012, čj. 2 As 117/2011 - 106). Vycházel přitom ze své ustálené judikatury, dle které kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu přípustná je (viz např. v usnesení NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. Nad 22/2007 - 101, č. 2503/2012 Sb. NSS, obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2005, čj. 6 Ads 31/2004 - 35).

[6] Kasační stížnost popsanou v bodě [2] považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené za zjevně šikanózní, která nemohla být míněna vážně. Jejím jediným smyslem totiž je hned na počátku řízení oddálit konečné rozhodnutí ve věci samé atomizací řízení na řízení o řadě parciálních otázek, aby tak stěžovatel dosáhl samostatného rozhodnutí soudu o těchto dílčích otázkách. Jakkoliv je usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu napadnutelné kasační stížností a doposavad zdejší soud ve věcech stěžovatele proti žalované o těchto stížnostech rozhodoval, vzal nyní v úvahu následující. Jen k dnešnímu dni devět senátů Nejvyššího správního soudu eviduje 66 nerozhodnutých kasačních stížností stěžovatele. Celkový počet podání stěžovatele u zdejšího soudu za posledních sedm let dosahuje téměř rovných tisíc. Z celkové aktivity stěžovatele je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo nějak rozhodnuto. Stěžovatel se veškerou svou činností snaží dosáhnout toho, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Pravděpodobně v důsledku nadbytku volného času tímto svérázným způsobem hledá únik právě v komunikaci se soudy. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde.

[7] Tyto skutečnosti vedou zdejší soud k závěru, že kasační stížnost byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dílčího rozhodnutí o otázce, která je v jeho případě zcela nesporná a již mnohokrát zdejším soudem zodpovězena. Z tohoto důvodu nelze na jeho návrh nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat kasační stížnost. Skutečný a jediný účel podání je jiný než ten formální. Proto o této kasační stížnosti rozhodl soud výrokem prvním tak, že jde o návrh nepřipustný a odmítl jej [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Za této situace nebylo ani namístě odstraňovat další vady podání, tedy nezaplacení soudního poplatku a neprokázané právní zastoupení stěžovatele.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu